

РЕШЕНИЕ

№ 4967

гр. София, 07.11.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в
открито заседание на 12.10.2011 г. в следния състав:**

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова, като разгледа дело номер **7002** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от ДОПК.

Образувано е по жалба от [фирма], като предмет на съдебен контрол за законосъобразност е ревизионен акт № К /12.04.2011 г., издаден от орган по приходите в ТД на НАП С., офис Б. в частта му, която не е отменена с решението на решаващия административен орган, а именно в частта на определени задължения за внасяне на корпоративен данък за 2008 г. в размер на 6 429, 09 лв. и съответните лихви за просрочие. По изложени в жалбата мотиви се претендира незаконосъобразност на ревизионния акт в посочената част. Иска се отмяната му.

Ответникът – директорът на дирекция „ОУИ” в ЦУ на НАП оспорва жалбата, като по същество моли съдът да постанови съдебно решение, с което да я отхвърли като неоснователна. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди доводите на страните в производството и събраните по делото доказателства намира за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия № 107065/19.08.2010 г., изменена със 109079/26.10.2010 г., издадени от С. Т. К. – началник на сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” в ТД на НАП С., е възложено извършването на ревизия на [фирма], като ревизията обхваща и определянето на данъчни задължения по ЗКПО за периода 01.01.2008 г. до 31.12.2009 г. и за определяне на задълженията по ЗДДС за отделни данъчни периоди от 001.2008 г. до 31.07.2010 г. Със заповедта за възлагане на данъчна ревизия, в съответствие с чл. 113, ал. 1 от ДОПК, са определени данните за ревизираното лице по чл. 81, ал. 1, т. 2-5 от ДОПК, ревизиращите органи по приходите,

срокът за извършване на ревизията, ревизирия период, както и вида на ревизираните задължения за данъци. На проверявания данъчен субект, в съответствие с чл. 113, ал. 2 от ДОПК, е връчен екземпляр от заповедта за възлагане на ревизия. Резултатите от ревизията са отразени в ревизионен доклад № 1009079/10.01.2011 г., връчен на управителя на дружеството-жалбоподател на 11.04.2011 г. В хода на ревизионното производство е установено, че за финансовата 2009 г. от дружеството не е подадена годишна данъчна декларация по чл. 92 от ЗКПО, като данъчнозадълженото лице не е декларирано доходи от дейността си. Във връзка с това на дружеството е връчено уведомление по чл. 124 от ДОПК, изх. № 1009079/23.12.2010 г. и искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице, изх. № 1009079/23.12.2010 г. задълженото лице е уведомено, че са установени обстоятелства по чл. 122, ал. 1, т. 1 от ДОПК (неподадена данъчна декларация по чл. 92 от ЗКПО), поради което основата ще бъде определена по реда на чл. 122 от ДОПК. Ревизиращите органи са направили анализ на относимите обстоятелства към дружеството, а именно на приходите, посочени в отчета за приходите и разходите, разпоредбите на ЗКПО за 2009 г., начисления ДДС, brutните приходи/доходи, посочени в регистър дневник за продажбите. В хода на ревизията също така е установено, че задълженото лице е декларирано приходи по СД и дневници за продажби по ЗДДС за 2009 г., като съгласно представените оборотна ведомост и отчет за приходите и разходите дружеството е реализирано приходи в размер на 457 554, 65 лв. и предвид това ревизиращият екип е приел, че така отразените доставки представляват действително отчетените приходи за дейността за финансовата 2009 г. Установено е също така, че съгласно представената оборотна ведомост, главна книга и отчет за приходите и разходите дружеството е отчетло разходи в размер на 392 958, 25 лв. При тези установени обстоятелства данъчната основа за определяне на задълженията на търговското дружество за корпоративен данък е определена по реда на чл. 122 от ДОПК поради неподадена годишна декларация по чл. 92 от ЗКПО. След анализ на относимите обстоятелства по чл. 122, ал. 2 от ДОПК е определена данъчна основа за доходите от дейност като ЕООД в размер на 64 596, 40 лв. На основание чл. 20 от ЗКПО и чл. 122, ал. 1 от ДОПК върху сумата от 64 596, 40 лв. е определен данък в размер на 6 459, 64 лв. Установено е, че дружеството е внесло данък в размер на 30, 55 лв., вследствие на което е определен данък за довносяне в размер на 6 429, 09 лв. Определени са и съответните лихви за просрочие за периода от 01.04.2010 г. до датата на издаване на ревизионния акт. Ревизионното производство е завършило с издаването на обжалвания ревизионен акт. Осъществено е обжалването по административен ред, като с решението си решаващият административен орган е потвърдил ревизионния акт в обжалваната му част.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК, подадена е от лице, имащо право на жалба, срещу подлежащ на обжалване административен акт, и след като е осъществено обжалването по административен ред в съответствие с чл. 156, ал. 2 от ДОПК и е процесуално допустима.

По същество същата е неоснователна.

Съгласно чл. 92, ал. 1 от ЗКПО данъчно задължените лица, които се облагат с корпоративен данък, подават годишна данъчна декларация по образец за данъчния финансов резултат и дължимия годишен корпоративен данък. Съгласно чл. 92, ал. 2 от ЗКПО годишната данъчна декларация се подава в срок до 31 март на следващата година в териториалната дирекция на Националната агенция за приходите по

регистрация на данъчно задълженото лице. Правилно ревизиращите органи са установили, че търговското дружество не е спазило задължението си да подаде декларация. Наличието на подадена декларация не се установи и в производството пред настоящата инстанция, доколкото от страна на жалбоподателя не бяха представени доказателства в тази насока. Следва да се отбележи и обстоятелството, че дори и в жалбата, подадена до настоящата съдебна инстанция не се твърди наличието на подадена декларация, за разлика от жалбата, подадена по административен ред пред решаващия административен орган, където се посочва наличието на обстоятелството на подадена декларация по чл. 92, ал. 1 от ЗКПО. В тази връзка следва да се отчете обстоятелството, че доказателствената тежест в тази насока принадлежи на жалбоподателя, а не на ответника по спора. Разпределението на доказателствената тежест е указано на страните по спора още с насрочване на делото за разглеждане в открито съдебно заседание. В глава 19 от ДОПК „Съдебно обжалване” липсва изрична регламентация за правилата на доказване, поради което в съдебното производство намират приложение общите правила на ГПК. Основополагащо в тази насока е правилото на чл. 154, ал. 1 от ГПК, съгласно което всяка страна е длъжна да установи обстоятелствата, на които основава своите искания или възражения. Предвид обстоятелството, че до започването на ревизионното производство е установено, че не е подадена декларация, а посоченото задължение се определя по декларация, то органите по приходите са приложили установения от съответния закон размер на данъка към определена от него по реда на ал. 2 основа. Следователно, предвид обстоятелството на неподадена декларация по чл. 92, ал. 1 от ЗКПО, предвид обстоятелството, че задължението е такова, което се определя по декларация, правилно органите по приходите са обосנוвали приложимостта на чл. 122, ал. 1, т. 1, вр. ал. 2 от ДОПК. На основание чл. 122, ал. 2 от ДОПК ревизиращите органи са направили анализ на всички относими към търговското дружество – жалбоподател обстоятелства, а именно приходите, посочени в отчета за приходите и разходите, начисления ДДС за периода от 01.01.2009 г. до 31.12.2009 г., подаваните справки-декларации по ЗДДС, както и приложения към същите и извлечение от данъчната сметка на дружеството за периода, брутните приходи/доходи (оборота), посочени в регистър дневник за продажбите, получените и извършените доставки и упражненото право на данъчен кредит, оборотна ведомост за периода 01.01.2009 г. – 31.12.2009 г., главна книга за периода 01.01.2009 г. – 31.12.2009 г. В хода на ревизията също така е установено, че задълженото лице е декларирано приходи по СД и дневници за продажби по ЗДДС за 2009 г., като съгласно представените оборотна ведомост и отчет за приходите и разходите дружеството е реализирало приходи в размер на 457 554, 65 лв. и предвид това правилно ревизиращият екип е приел, че така отразените доставки представляват действително отчетените приходи за дейността за финансовата 2009 г. Установено е също така, че съгласно представената оборотна ведомост, главна книга и отчет за приходите и разходите дружеството е отчетло разходи в размер на 392 958, 25 лв. При тези установени обстоятелства данъчната основа за определяне на задълженията на търговското дружество за корпоративен данък е определена по реда на чл. 122 от ДОПК поради неподадена годишна декларация по чл. 92 от ЗКПО. След анализ на относимите обстоятелства по чл. 122, ал. 2 от ДОПК правилно е определена данъчна основа за доходите от дейност като ЕООД в размер на 64 596, 40 лв. На основание чл. 20 от ЗКПО и чл. 122, ал. 1 от ДОПК върху сумата от 64 596, 40 лв. е определен данък в размер на 6 459, 64 лв. Установено е, че дружеството е внесло данък в размер на 30, 55

лв., вследствие на което е определен данък за довносяне в размер на 6 429, 09 лв. Неоснователно е оплакването, съдържащо се в жалбата, че е следвало да бъде извършено намаляване на положителния финансов резултат за 2009 г. със загубите от предходни години. Съгласно чл. 70, ал. 1 от ЗКПО данъчно задължените лица имат право да пренасят данъчната загуба, формирана по реда на тази част. Когато данъчно задължено лице е избрало да пренася данъчната загуба, тя задължително се пренася последователно до изчерпването ѝ през следващите 5 години, а съгласно чл. 70, ал. 2 от ЗКПО данъчно задълженото лице упражнява правото си на избор чрез приспадане на данъчната загуба през първата година след реализирането на данъчната загуба, през която лицето е формирало положителен данъчен финансов резултат преди приспадане на данъчната загуба. Когато до датата на данъчния контрол данъчно задълженото лице не е формирало положителен данъчен финансов резултат преди приспадане на данъчната загуба, смята се, че лицето е упражнило правото си на избор за пренасяне на данъчна загуба. Анализът на посочената разпоредба на чл. 70, ал. 1 и ал. 2 от ЗКПО предполага нейната приложимост при наличието на подадена декларация по чл. 92 от ЗКПО. Приложимостта на същата предполага, че дружеството има формирана загуба, но до момента на данъчния контрол не е имало фактическата възможност да упражни правото си на избор, тъй като до този момент е отчитало данъчни загуби. Тогава се приема, че правото е упражнено и контролните органи следва да извършат необходимите действия по пренасяне на данъчните загуби, както и правилно е приел в решението си решаващият административен орган. В процесния случай, обаче ревизираното дружество е имало възможност да избере опцията за пренасяне на данъчна загуба, но неподавайки годишна данъчна декларация по чл. 92 от ЗКПО, същото не е упражнило правото си на избор в законовия срок и следователно правото за пренасяне се е погасило. След като се изисква задължително упражняване на избор още в първата година, в която е реализирана данъчна печалба с подаване на годишната данъчна декларация, то това условие следва да бъде изпълнено. Следователно, предпоставка за реализиране на правото по чл. 70 от ЗКПО е подаването на годишна данъчна декларация по чл. 92 от ЗКПО, което условие в процесния случай не е налице. По отношение оплакването, съдържащо се в жалбата, че ревизиращите органи не са направили анализ дали в данъчните основи по ЗДДС, посочени в съответната справка-декларация са включени и размерите на авансови плащания, за които е начислен данък по чл. 25, ал. 6 и ал. 7 от ЗДДС. Оплакването е неоснователно. Ревизиращите органи в съответствие с представените по делото доказателства са установили, че приходите в размер на 457 554, 65 лв. са формирани от приходи от дълготрайни активи – 451 796, 73 лв., приходи от продажби на стоки – 5 299, 58 лв., приходи от продажби на услуги – 458, 34 лв..

По отношения на оплакванията, съдържащи се в жалбата за наличието на процесуални нарушения, свързани с издаването на ревизионния доклад и ревизионния акт. От представените доказателства по спора е видно, че ревизионният доклад е връчен на управителя на ревизираното дружество на 11.04.2011 г., като също така ревизионният акт е издаден на 12.04.2011 г., т., един ден след връчването на ревизионния доклад. Следва да се отчете, обаче обстоятелството, че видно от представените по делото доказателства с вх. № 4110/12.04.2011 г. по описа на ТД на НАП С., офис Б. е постъпила декларация от управителя на ревизираното търговско дружество, с която същият заявява, че не оспорва констатациите, съдържащи се в ревизионния доклад. Съгласно [чл. 37 от ДОПК](#), събирането на доказателства е процесуално действие, което

се извършва служебно от органа по приходите или по инициатива на субекта, като органът по приходите е задължен да обсъди представени доказателства от задълженото лице до изтичането на срока по [чл. 117, ал. 5 от ДОПК](#). Събраните в хода на ревизията доказателства са неразделна част от ревизионния доклад - [чл. 117, ал. 3 от ДОПК](#), а последният акт е неразделна част от ревизионния акт - [чл. 120, ал. 2 от ДОПК](#). При липсата на изричен текст в [чл. 119](#) и [чл. 120](#) за правомощие на компетентния орган да издаде ревизионен акт, да събира нови доказателства, то следва извод, че ревизионният акт следва да се основава само на събраните и приложени към ревизионния доклад доказателства и евентуално представени с възражението. Като административен акт по смисъла на [чл. 21, ал. 3 от АПК](#), ревизионният доклад има подготвително значение за издаване на окончателния акт, тъй като с този акт не се установяват публични задължения, а се констатира факти и обстоятелства от значение за определянето им. С ревизионния доклад се прави предложение за установяването им до друг компетентен орган, за който този акт няма обвързващо действие и законът не му придава доказателствена сила до оборването му. Този извод се потвърждава и от правомощията по [чл. 119, ал. 3 от ДОПК](#) на компетентния орган: да издаде ревизионен акт или да прекрати производството поради недопустимост, както и по [чл. 120, ал. 1, т. 5 и ал. 2](#) от същия кодекс - задължението му да изложи самостоятелни мотиви и да обсъди направените възражения срещу ревизионния доклад. Всичко това налага извод, че при определянето на публичните задължения при издаването на ревизионния акт, мотивите на същия се основават на самостоятелна и необвързана преценка на събраните доказателства при изготвянето на ревизионния доклад. В тази връзка неизпълнение на задължението по [чл. 120, ал. 2, изр. второ от ДОПК](#) да бъдат обсъдени подадени възражения срещу ревизионния доклад и представени нови доказателства, единствено може да повлияе върху преценката за приложение на материалния закон в съответствие с относимите обективно съществуващи факти и обстоятелства. Тъй като възражение срещу констатациите по ревизионния доклад ефективно може да бъде упражнено и след срока по [чл. 117, ал. 5 от ДОПК](#) то евентуалното му неспазване не съставлява основание за самостоятелна отмяна на ревизионния акт и не оказва влияние върху валидността му. При тези изводи, то издаването в един и същ ден на ревизионен доклад, уведомлението за изготвен ревизионен доклад, заповедта за определяне на компетентен орган и ревизионния акт, както и връчването им на задълженото лице в този ден, не обосновава извод за допуснато съществено нарушение в производството по издаване на ревизионния акт и съответно основание за обявяване на нищожността му.

Доколкото, съгласно § 2 от допълнителните разпоредби на ДОПК, за неуредените с този кодекс случаи, се прилагат разпоредбите на Административнопроцесуалния кодекс и Гражданския процесуален кодекс, то съдът на основание [чл. 168, ал. 1 от АПК](#) е длъжен да провери законосъобразността на административния акт на всички основания по [чл. 146](#), като по отношение на нищожността, съгласно [чл. 168, ал. 2](#) съдът я обявява, дори да липсва искане за това. Съдът намира, че обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган. Със Заповед № К 1009079/11.04.2011 г. на Е. А. В. началник на сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” в ТД на НАП С. е определен компетентният орган по приходите

за издаването на ревизионния акт.

С оглед заявената претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение от ответника по спора, съдът намира, че в съответствие с чл. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, вр. чл. 7, ал. 1, т. 4 от същата е основателна, като в съответствие с чл. 161, ал. 1, изр. 3 от ДОПК същата следва да бъде уважена в размер на 527, 88 лв.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи и на основание чл. 160, ал. 1, предл. последно от ДОПК съдът,

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] срещу ревизионен акт № К /12.04.2011 г., издаден от орган по приходите в ТД на НАП С., офис Б. в обжалваната му част по отношение на определените задължения за корпоративен данък за 2008 г. в размер на 6429, 09 лв. и съответните лихви за просрочие, като неоснователна.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати в полза на Националната агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение в размер на 527, 88 лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните с връчване на преписи по реда на чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ